WEEKBLAD

PEP

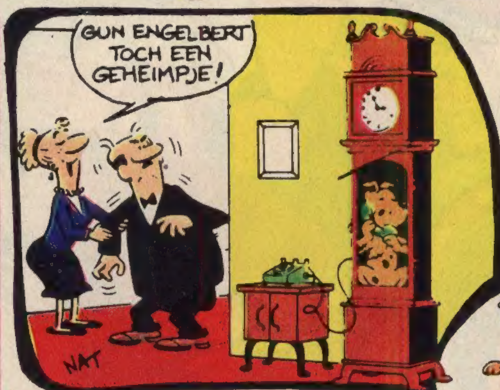
Nr. 19 11 mei 1968
35 ct. per week; losse nrs. 45 ct. België 7 fr.

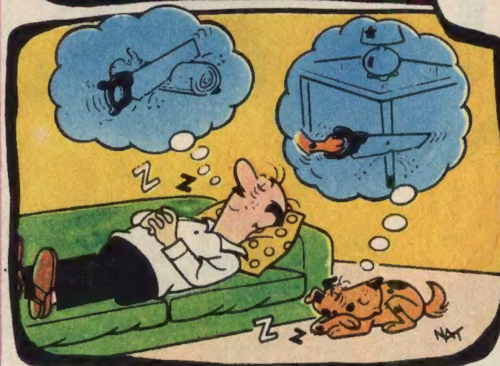
asterix en de noormannen/ blz.12

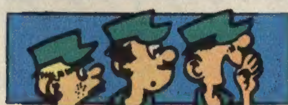

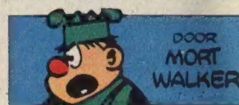

FLIPPIE FLINK

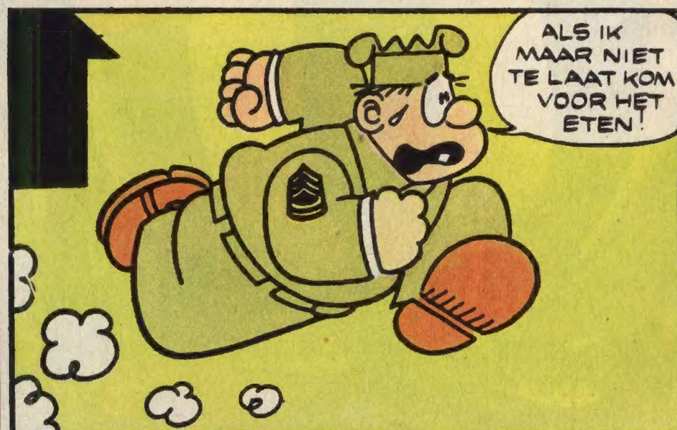

PEP Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam. Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of f 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020 729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

The Monkees

Naar aanleiding van het stukje „Is Nederland idoolloos geworden" zou ik graag mijn verhaal laten horen. Ik ben 15 jaar en heb de neiging vlug verliefd te worden. Ik heb het echter nooit iemand laten merken, zelfs niet aan mijn hartsvriendin. Het begon allemaal een goed jaar geleden. In Amerika begonnen The Monkees enorm populair te worden. Het was liefde op het eerste gezicht. Ik keek vol spanning uit naar hun eerste tv-filmpje en was vanaf die tijd hopeloos verliefd. Eén van die jongens had ik uitverkoren: Mike Nesmith. Ik was toen nog niet op de hoogte van getrouwde beatidolen, maar toen ik hoorde dat Mike allang vader van een vierjarig zoontje was, kreeg ik een enorme klap. M'n schoolprestaties gingen achteruit en niets interesseerde me nog. Nu, na een jaar, heb ik me erbij neergelegd. Nu heb ik me een ander idool aangemeten, Davy Jones. Hij is een soort troostprijs voor me geworden.

En hoe gek het ook mag klinken, ik ondervind een enorme steun aan deze rare aanbidding (ik ken hem immers alleen maar van tv en foto's). Wanneer ik zin heb om te huilen sluit ik me op in mijn zolderkamer en ga een poosje zitten snikken bij zijn foto en voel me na een poosje weer opgelucht en blij.

(Naam en adres van schrijfster bij redactie bekend).

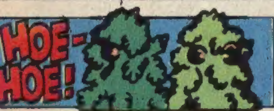
BEAT

Dit is een briefje naar aanleiding van uw vraag of Nederland idoolloos geworden is. Nou, dat is niet waar, maar men durft er alleen niet voor uit te komen dat de Beatles, de Stones en vele andere buitenlandse groepen prut zijn. Als iemand gevraagd wordt wie zijn idool is zegt men de Beatles of de Stones, anders denken ze dat ze uit de tijd zijn. Daarom kopen ze ook platen van deze groepen om aan hun vrienden te laten zien en die zeggen dan „Een goede plaat", hoewel ze er niets om geven. Onder deze muziek moet nu de Nederlandse muziek lijden. Mijn idool is en blijft de Nederlandse beat, met aan het hoofd de Outsiders. Bij mij gaat het om de aparte, doorslaggevende, nooit nageaapte muziek en tekst die ze maken.

GERRIE VERSCHUREN, Loon op Zand.

daar kun je achter staan

FLIPPIE FLINK

van PEP, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren op geven met vermelding van oud en nieuw adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan PEP, afd. abonnementen. postbus 497, Amsterdam.

een avontuur van ROODBAARD

Roodbaard heeft het centrum bereikt van de stad Vera-Cruz, waar al het Spaanse zilver op verscheping wacht. Ondertussen heeft een muiterij plaatsgevonden op zijn eigen schip!

HET

SPOOKSCHIP

door HUBINON

VOLGENDE WEEK: DE LIST VAN DRIEPOOT

luitenant BLUEBERRY

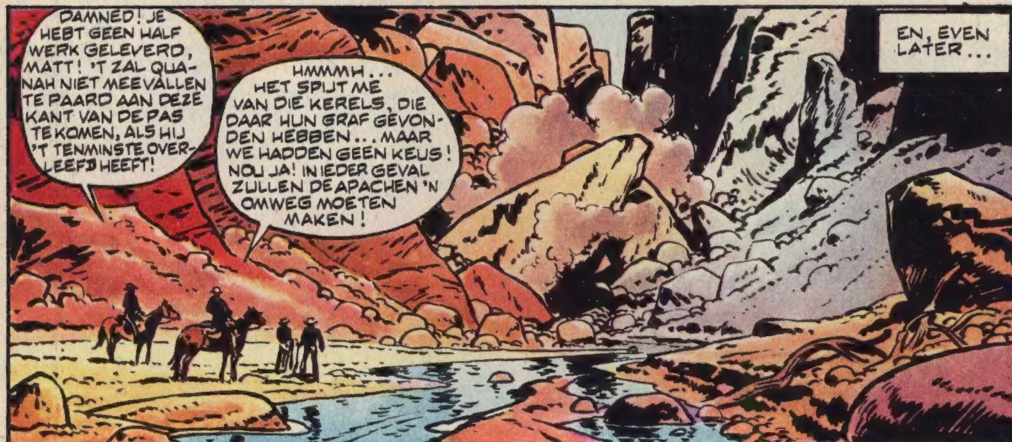
TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: GIRAUD

DE

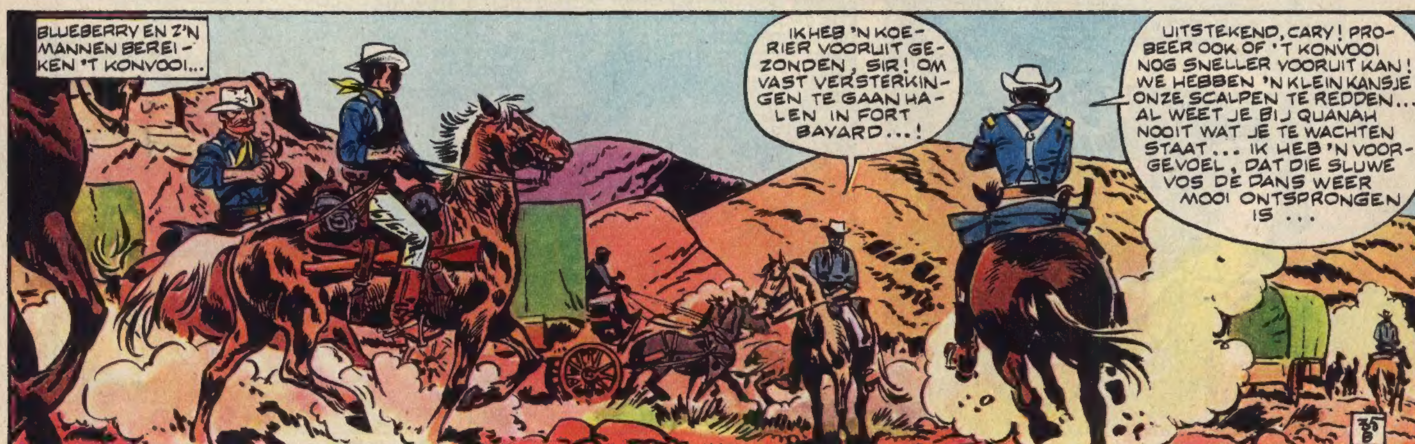
Een prachtige list van Blueberry stuit de Indianen in hun eerste aanval; het dynamiet van Matt brengt de definitieve beslissing va

EENZAME ADELAAR

de strijd....

(1) DE JONGSTE VAN HUN OORLOGSGODEN NOEMDEN DE INDIANEN WATERKIND. VOORAL DE NAVAJO'S VEREERDEN DEZE GOD, DIE DOOR 'T HIER AFGEBEELDE MASKER WORDT VOORGESTELD. LET OP DE SCALP.

TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: GIRAL'D

DE EENZAME

ADELAAR

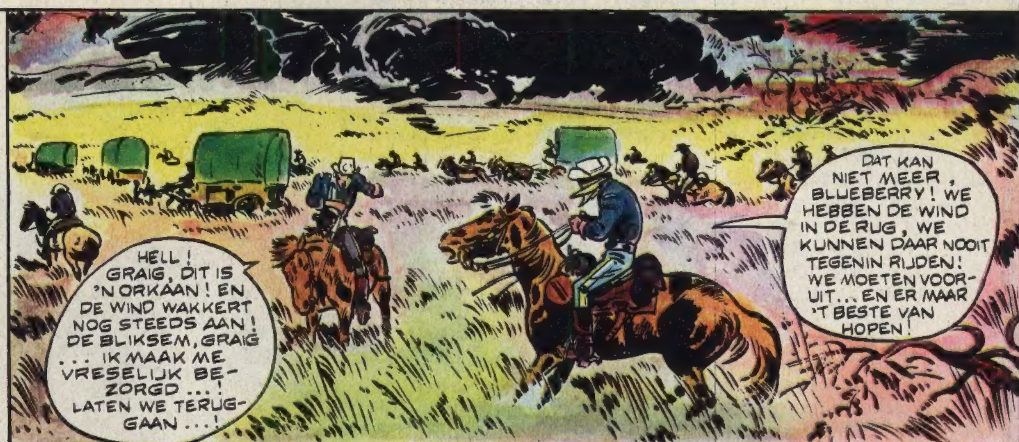

WORDT VERVOLGD

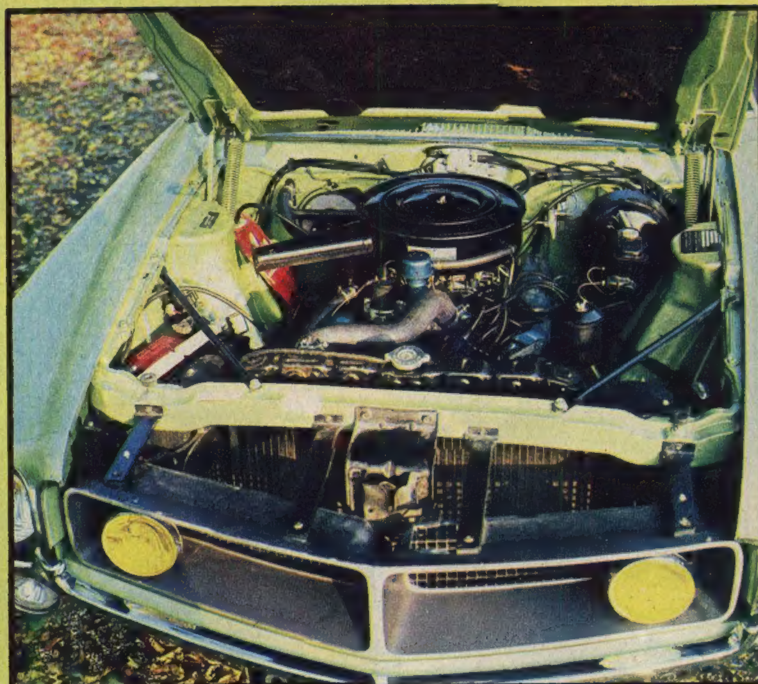
Yeah Yeah JAVELIN

fopspeen voor sportieve automobilisten

American Motors — Amerika's vierde autofabriek heeft een antwoord gevonden op de moordende concurrentie van de sportieve Mustang, Barracuda, Canaro en Firebird.
Met de Javelin SST, jongste telg uit het roemruchte Rambler-geslacht, lijkt de poort naar het succes opengestoten.
Nu al houden giganten als Ford en General Motors danig rekening met de veelbelovende A.M.-creatie. Want Amerika heeft de sportauto ontdekt. De Yanks kopen bij voorkeur auto's met suggestieve achtervoegsels als „GTO", „Le Mans", „Grand Prix" en „SST". Het geeft de illusie van snelheid, kracht en temperament. Maar het is niet meer dan een illusie, want de èchte sportwagens worden in Europa gebouwd.
Bekijk de Javelin maar eens goed. Een fraai gelijnde wagen met een zelfdragende carrosserie, gemodelleerd in de zo geliefde „coke bottle" lijn.
De lange, slanke motorkap doet een imponerende krachtbron vermoeden en de fastback achtersteven met gewelfde achterruit roept onwillekeurig gedachten op van flitsende acceleratie en indrukwekkende toptijden.
Maar vergis je niet!
De Javelin zal nimmer lauweren oogsten in de Monte Carlo Ralley.
Voor het echte ruige werk is hij te sloom.
Ondanks zijn grote stabiliteit, ondanks zijn betrouwbare Dunlop steunzolen en ondanks de bekrachtiging op remmen en stuur.
Kort gezegd: de Javelin is nu eenmaal geen wagen die zich op zijn staart laat trappen.
Met zijn draaicirkel van bijna 12 meter kan je hem ook niet wendbaar noemen.
De toch wel potige 200 pk, 4750 cc V 8 motor kan — ook nog redelijk snel — een top van 176 km/uur bereiken, maar omdat hiervoor de hulp nodig is van een automatische drie-versnellingsbak, degradeert de Javelin SST van een sportieve Amerikaan tot een gezellige familiewagen.
Noem mij een Europese sportwagenchauffeur die gelukkig is zonder koppelingspedaal. Je vindt hem niet. Bij de Javelin neemt de vriendelijke automatische transmissie het werk van de chauffeur over. Leuk, als je gemakzuchtig naar tante Marie in Appelscha wilt rijden, maar een ergernis voor de man die autorijden als een plezier beschouwt.
Daarom hadden de reclamejongens van American Motors die fluisterende initialen SST beter achterwege kunnen laten.
Als gebruiksauto is de Javelin een voltreffer, maar als sportwagen een afzwaaier. Om niet te zeggen een afknapper.
Zelfs de machtige cockpit kan niet verhelen dat de Javelin geen sportscar in optima forma is.
Een complete klokkenwinkel van meters en lampjes, overzichtelijk gegroepeerd en veilig verzonken in het stijlvolle dashboard, maar naar een toerenteller kan je lang zoeken.
Voorin een paar mieterse bucket seats, waar zelfs de scherpste hairpin je niet uit krijgt, maar je rechter hand blijft als een nutteloos voorwerp aan het stuur genageld.
Jammer, die automatische versnellingsbak.
Jammer ook, dat de kofferruimte alleen plaats biedt aan het reservewiel en een broodtrommeltje. Vervelend dat de ruitewissers bij 100 km/uur finaal van de ruit waaien.
En toch is de Javelin een stukje Amerikaans autovernuft. Enigszins Europees van snit en conventioneel van wielophanging, maar zeldzaam mooi afgewerkt met verzonken portierkrukken, weggewerkte koplampen en clignoteurs en een imposant front met diepliggende grill en een forse, brede bumper. De Javelin is zeker een mooie wagen. En een zeer veilige wagen. Maar beslist geen sportwagen, ondanks die drie intrigerende letters achter zijn naam.

JAVELIN SST

V 8 motor voorin, 200 pk, aandrijving op achterwielen, koppelomvormer met automatische 3-versnellingsbak, zelfdragende carrosserie, wielbasis 277 cm, spoorbreedte voor 147 cm, spoorbreedte achter 145 cm, lengte 480 ccm, breedte 183 cm, gewicht 1424 kg, draaicirkel 11,8 m, prijs *f* 22.675,—, met 6 cil. motor *f* 17.700,—.

Yeah, yeah Javelin! Forse Amerikaan met Europese invloeden. Onder de motorkap een 200 pk V 8 motor, maar je kunt ook kiezen uit een 260 paards 8-cilinder en een tweetal 6-cilinders. De opvolger van de Ford Mustang? Het antwoord op de Barracuda? Wie weet. ▼

▲ *De Javelin stuurt bijzonder licht, dank zij stuurbekrachtiging. Als je naar de rem wijst, vlieg je al tegen de voorruit. Bekrachtigde remmen! Een wagen met van alles dr'op en dr'an.*

Asterix en de

Neef Hippix staat op het punt van de rotsen geworpen te worden om zijn „vliegkunst" aan de Noormannen te demonstr

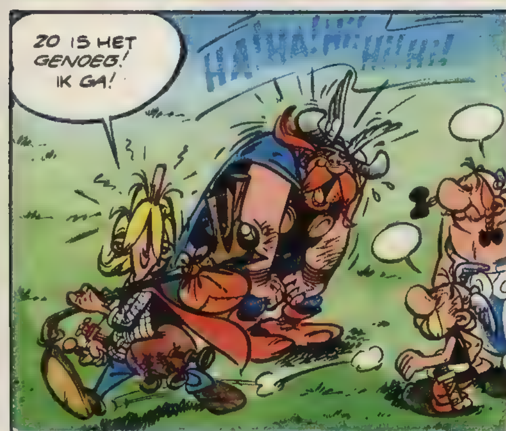

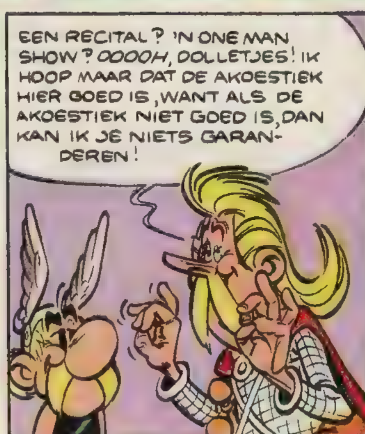

NOORMANNEN

TEKST GOSCINNY TEKENINGEN UDERZO

-ren. Asterix probeert tijd te winnen door een fikse vechtpartij uit te lokken.... en juist op dat moment arriveert Obelix.

NOORMANNEN... IK HEB HET GENOEGEN JULLIE AAN TE KONDIGEN HET EERSTE OPTREDEN VOOR BUITENLANDSE GASTEN VAN ONZE BARD!

IK HEB ZO'N DONKERBRUIN VERMOEDEN DAT HET OOK HET *LAATSTE* ZAL ZIJN!

GA JE GANG, ASSURANCETOURIX! LAAT ZE MAAR EENS WAT HOREN!

'N BEETJE FRISJES HIER ...IK ZAL ZE 'NS LEKKER OPWARMEN!

1968 Ed. Dargaud

GALLIA... JA...JA...JA... GALLIA... MET JE LEKKERE PINTEN BIER...EN JE MOOIE VROUWEN...

GOEIE GRUTTEN... GOEIE GRUTTEN... OH YEAH!

OOOOH!

OEI! OEI!

AI! AI!

AUW! AUWAUW

WORDT VERVOLGD

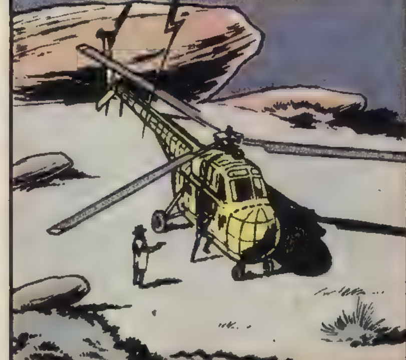
RIK RINGERS IN DE SCHADUW VAN

door TIBET en A.P. DUCHATEAU

Rik Ringers maakt nu al dagenlang jacht op de gevreesde Kameleon. De vooruitzichten voor de speurder om het raadsel op te lossen zijn gunstig.... totdat hij in handen van zijn tegenstander valt!

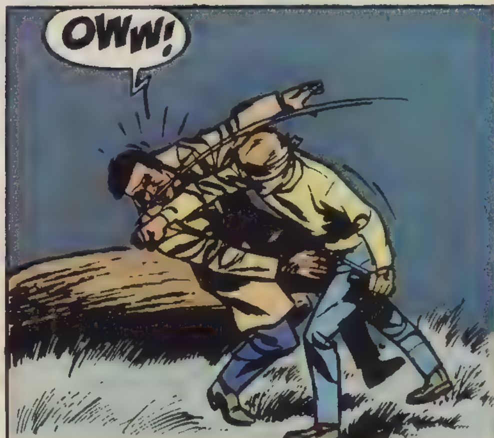

KAMELEON

WORDT VERVOLGD

,,IO SONO GIMONDI''

Na alle lauweren geoogst te hebben ontbreekt hem alleen nog de regenboogtrui. Dat zit hem dwars. Even dwars als z'n miljoenen supporters, die hem met Fausto Coppi vergelijken. ,,Ik ben geen nieuwe Coppi,'' sist de grote held van Sedrina.

Wat vriendelijker vervolgt hij: ,,Alleen mijn neus lijkt op die van Fausto.'' Terwijl zijn grijsgroene ogen weer die milde, zachte glans krijgen, springt hij handig naar een ander onderwerp over. ,,Laat ik me je over mijn carrière vertellen vanaf het moment dat ik m'n profcontract tekende,'' stelt hij (29 september 1942 geboren in Sedrina bij Bergamo, 1.84 meter lang, 74 kg zwaar) voor. ,,Dat was in 1964, nadat ik de Tour de l'Avenir had gewonnen. Velen verklaarden me voor gek, vonden me nog veel te jong, te onrijp, voorspelden me een hoop narigheid bij de beroeps.'' De zwartkijkers kregen echter ongelijk, want al in zijn eerste seizoen als broodrijder zorgde hij voor een schokkende sensatie: hij won, nota bene als debutant, de Tour de France. Hij mocht mee, omdat Vittorio Adorni, kopman van de Salvarani's, geloofde in de kwaliteiten van de nieuweling.

De hele Tourkaravaan gaapte hem verbaasd aan, toen hij na de derde etappe in Rouaan de gele trui over zijn hoofd trok. Adorni moet toch de Ronde winnen? informeerden de volgers bij ploegleider Pezzi. Ja, ja, antwoordde die, maar Gimondi bereidt de zege van Adorni slechts voor. Vier dagen later leverde Gimondi, terwijl iedereen goedkeurend knikte, het gele shirt geruisloos weer in. De weg voor het favoriete tweetal Adorni—Poulidor was vrijgemaakt. De beslissende strijd kon ontbranden. Op de kale flanken van de Aubisque, een grimmige berg, gaf Adorri op. ,,Win de Tour,'' waren zijn bevelende afscheidswoorden aan Felice Gimondi, die ogenblikkelijk 't gele habijt heroverde. Frankrijk was des duivels, niet op hem, maar op de slome Poulidor, die dat melkmuiltje uit Italië toch zeker wel aan kon. ,,Ik zal die bleke nieuwkomer in de tijdrit op de Mont le Revard vernietigen,'' stelde Poupou zijn landgenoten gerust. Gimondi reageerde niet, wachtte slechts op de dag van de waarheid, die hem ten slotte tot grootse winnaar van de Tour de France zou kronen. Want Poulidor faalde in de race tegen het uurwerk en boog bescheiden voor zijn veel jongere rivaal. De gouden triomf in de Ronde van Frankrijk bleek geen uitschieter. In de volgende jaren grossierde het Italiaanse natuurtalent even driftig in successen: de klassiekers Parijs—Roubaix, Parijs—Brussel (beide in acht dagen tijds), de Giro (waarin hij Anquetil op de laatste dag naar de tweede plaats terugwees), de Grand Prix des Nations, enz., enz. Alleen een regenboogtrui, het erekleed voor de sterkste in het wereldkampioenschap, ontbreekt nog in zijn uitpuilende prijzenkast. ,,Ik zal je iets verklappen, wat heel weinigen maar weten. Dit jaar is het wereldtoernooi in Italië. De wegrenners rijden op het autocircuit van Imola (bij Bologna). Dat is heel dicht bij het huis van mijn ploegleider Pezzi. Samen hebben wij het parkoers al tientallen keren verkend. Ik ken elke steen, hobbeltje en heuveltje.'' Waarmee we maar zeggen willen, dat het niemand zal verbazen wanneer de grote Felice hier wereldkampioen gaat worden.

DE TERUGKEER VAN STEVE

DOOR JEAN GRATON

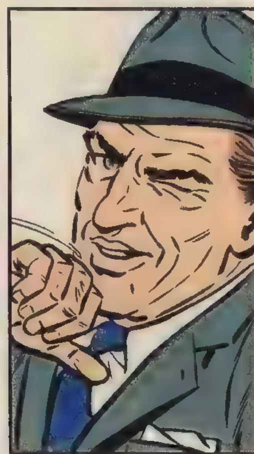

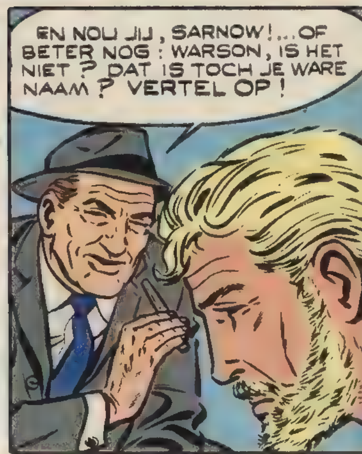

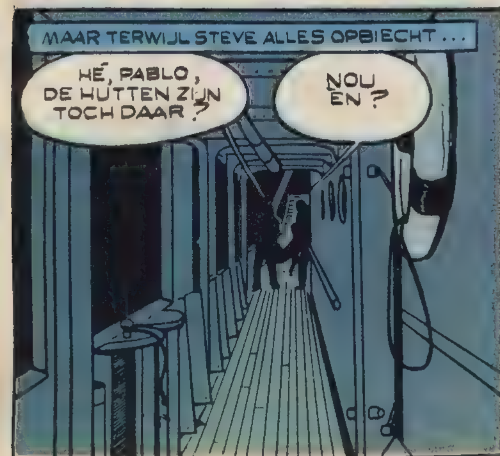

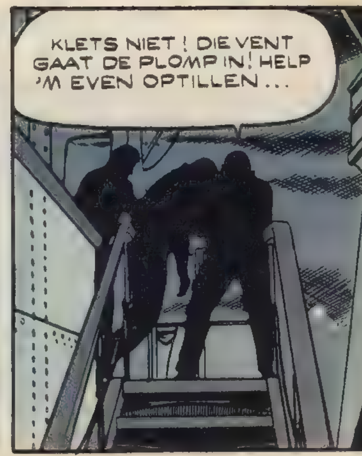

WARSON

EEN AVONTUUR VAN

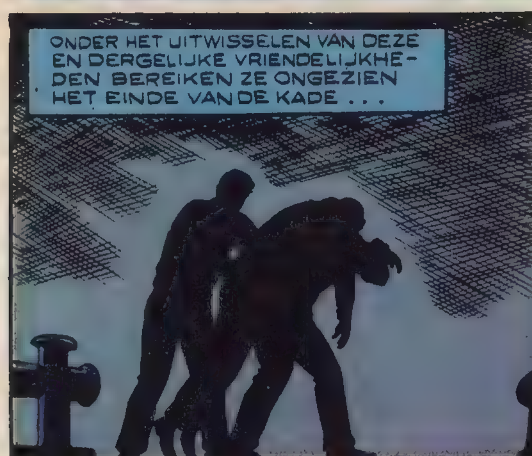
MICHEL VAILLANT

WORDT VERVOLGD

een avontuur van TOENGA

door AIDANS

Toenga is erin geslaagd de Zwarte Hengst te temmen . . . Als hij te paard Ohama uit de handen van de Swurgs wil bevrijden, wordt hij gevangen-genomen en met Ohama aan de martelpaal gebonden . . .

DE

ZWARTE HENGST

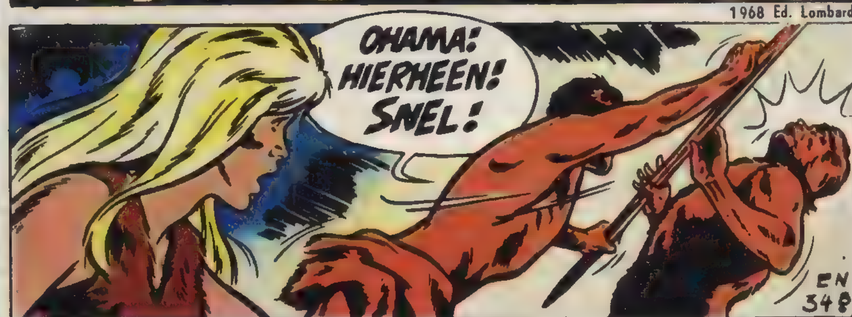

WORDT VERVOLGD

DE SCHREEUW VAN DE DONDERVOGEL

2

HET VOLK VAN DE WITTE BIZON

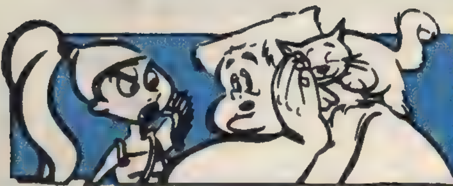
door Quint
Illustratie Hans Kresse

De slaaf zette het op een lopen, het dorp door, in de richting van de Zalmrivier. „Wie hem inhaalt, mag hem doden!" schreeuwde Nootka...

Zuidelijk van Alaska, in een onafzienbaar woud- en merengebied, woonde het machtige Totempalenvolk. Ze waren vissers en jagers, die een levendige ruilhandel met de Engelsen onderhielden.
Een van hun bekwaamste jagers was Nootka, die ieder jaar rijker werd. Altijd als hij terugkeerde van zijn handelsreis naar de Hudson Baai, gaf hij een groot feest. Dan reikte hij geschenken uit aan de genodigden, omdat hij wou aantonen dat hij de rijkste man in het dorp was.
Van zijn laatste reis keerde Nootka terug met nòg kostbaarder geschenken. En hij zei trots: „Nu moeten mijn broeders toch erkennen dat ik de rijkste man van het dorp ben!"
Zijn gasten dachten aan de feestmaaltijd en lachten hem niet uit, maar hun bijval was weinig overtuigend, en dat maakte Nootka woedend. Hij keek rond; hij wou een bewijs geven van zijn rijkdom. En nèt op dat ongelukkige moment liep een van zijn slaven hem voor de voeten.
„Kom hier, jij!" beval Nootka.
De slaaf zag meteen het gevaar. Het zou niet de eerste keer zijn dat een Totempaalman een van zijn slaven in het publiek doodsloeg, alleen om te bewijzen dat zo'n verlies hem niets kon schelen. De slaaf kon het wèl schelen. Hij zette het op een lopen, de hut uit, het dorp door, en verdween in de richting van de Zalmrivier.
„Wie hem inhaalt, mag hem doden!" schreeuwde Nootka.
Lachend begonnen de gasten de achtervolging, puur voor hun genoegen.
Hij lag vóór op de Totempaalmannen, behalve op één. Hij holde en holde, en stikte bijna, en zijn neus begon te bloeden. Hij keek weer om. Zijn achtervolgers waren nog méér achtergeraakt, op die éne na. En die liep steeds méér op hem in. Ineens gaf de slaaf het op. Als hij blééf hollen, kreeg hij misschien een speer in zijn rug. Hij stopte, keerde zich om en hief beide handen in afweer op. De Totempaalman kon zijn vaart niet meer afremmen en botste tegen hem op. Beiden vielen. De speer brak af boven de koperen punt, die diep in de grond geschoten was. De slaaf greep het overgebleven stuk en stak toe. De Totempaalman kwam overeind op handen en knieën, rolde toen opzij. Zo simpel verliep het gevecht.
Verder holde de slaaf, met gevoelloze benen en piepende borst. Achter zich hoorde hij het woedende geschreeuw van zijn achtervolgers, toen ze bij de dode aankwamen. De Totempaalmannen begonnen nu in grimmige ernst de achtervolging. Ze wensten hem aan de martelpaal te zien sterven.
Beneden aan de helling die hij afliep, stroomde de Zalmrivier. Over de breedte van het water lag een halfverzakte dam. Zijn achtervolgers zagen hem over de oude dam wankelen, die nauwelijks meer in staat was het gewicht van een man te dragen. Halverwege tuimelde de vluchteling in de stroom.... Hijgend bereikten de Totempaal-mannen de oever, en bleven daar wachten, scherp turend. Een van hen liep voorzichtig de dam op, loerend in het heldere water, klaar om de vluchteling te spiesen, precies zoals hij een zalm zou doen. Maar nergens zagen ze hem opduiken.
Tijd verstreek — te veel tijd. De slaaf moest verdronken zijn. De wraak was hun ontgaan: zo'n gemakkelijke dood gunden zij hem niet. Niet langer in een feeststemming keerden ze terug naar het dorp, de dode met zich meedragend.
Ongeveer een meter beneden de waterlijn was het vlechtwerk van de dam beschadigd, aangevreten door de bevers. De opening die de dieren gemaakt hadden, was nèt groot genoeg om een volwassen bever door te laten, of een tengere man in doodsnood....
De slaaf had deze opening gevonden en zich er doorheen geworsteld. Buiten adem, vol schaafwonden, snikkend van angst was hij weer boven water gekomen, in het donker, in het binnenste van de dam.... Boven zijn hoofd was het gaanpad. Tussen dat en de waterlijn was een kleine ruimte, genoeg om zijn neus boven water te houden als hij het hoofd achterover hield.... Aan beide kanten werd hij ingesloten, en aan het oog van zijn achtervolgers onttrokken, door de wanden van vlechtwerk.
Hij hield zich doodstil en luisterde. De stemmen van de Totempaalmannen leken ver weg. Hij hoorde één van hen over het gaanpad lopen, hoorde de mocassins zacht op het dunne, doorbuigende hout....
Na een eeuwigheid, toen de stemmen allang vervaagd waren en hij te verkleumd was om zich nog langer vast te houden, liet hij zich weer zakken tot bij de opening. Hij wrong zich naar buiten. Met alleen ogen en neus boven water, zwom hij langzaam naar de overkant. Daar, in de dichte struiken, bleef hij wachten op het invallen van de nacht.
Twee winters geleden had het Totempalenvolk, de beruchtste slavenjagers van het noorden, hem buit gemaakt op het Kariboevolk. Met vele anderen was hij weggesleept en zij die niet in handen van de rovers waren gevallen, hadden hun heil gezocht op de barre ijsvlaktes, waar alleen de vijandige Eskimo's in leven konden blijven.
Nu hij weer op vrije voeten was, wou hij naar zijn stam terugkeren. Er wachtte hem een lange tocht, dwars door ontoegankelijke wildernissen, dwars door het gebied van het Kreupelhoutvolk, dat er geen slaven op na hield, maar wèl scalpen.... En de kans dat hij zijn zwervende stam zou terugvinden, was gering. Onder andere omstandigheden — bijvoorbeeld, als zijn meester hem goed behandeld had — zou hij misschien wel nooit gevlucht zijn. De tocht was te gevaarlijk. Maar nu had hij geen keus — alleen in zijn eigen stam was een man veilig. Dus begon, daar midden in het gebied van het Totempalenvolk, een eenzame Kariboeman aan zijn onwaarschijnlijke tocht.
En vóór hij zich op de wijde toendra waagde, maakte hij een lichte slede, die hij bepakte met vlees. Elanden met machtige geweien, marters en gaffelantilopen ontmoette hij op de bevroren moerassen. Tweemaal wist hij te ontkomen aan scalpenjagers en tot zijn geluk bereikte hij vóór de komst van de winterstormen de bergen.
De Kariboeman kroop weg in bergspleten, liet zich insneeuwen en wachtte in zijn warme hol tot de stormen bedaard waren. Toen groef hij zich uit en trok verder naar het oosten. Tenslotte ontmoette hij de eerste Kariboekudde, en niet lang daarna kon hij eindelijk zijn eigen taal weer spreken.
Hij sloot zich aan bij een van de kleine nomadenfamilies die zich alle zonder uitzondering het Kariboevolk noemden, en kleedde zich weer in kariboehuiden, met franjes afgeboord, en met een pelsmuts van marterbont. Hij leidde weer het leven van de Kariboejager, zwervend achter de rusteloze kuddes tot deze het gebied van vijandige stammen bereikten, en dan wachtend op hun terugkeer, op het volgende jachtseizoen.
Bekwaam jager als hij was, koelbloedig vechter en een boeiend verteller, won hij zich weldra vele, vrienden en een vrouw; hij werd vader — maar toch kon hij geen rust vinden. Hij bleef het gevoel behouden dat hij iets moest dóen met de kennis die hij bij de Totembouwers had opgedaan.
In tegenstelling tot de andere Indianen, kenden de Kariboejagers geen stamverband; ze zwierven allemaal in kleine groepjes over de toendra, hadden zelfs geen leiders, alleen droomuitleggers. Afzonderlijk wachtten de families op de terugkeer van de Kariboes, maar vaker waren het slavenjagers die kwamen opdagen. Dan restte de Kariboeman niets anders dan de vlucht. Waarom was dat zo? Waarom verenigden de zonen van het Kariboevolk zich niet, zodat ze samen de vijand konden terugdrijven en tenminste wèrkelijk hun gezinnen konden beschermen?
En waarom blijven wij hier, waar het leven hard en moeilijk is? Waar onze vijanden ons altijd weer gemakkelijk kunnen vinden?
— Omdat, was het antwoord, hier de kariboe leeft. Waar anders kunnen wij heengaan? Zonder de kariboe sterven wij de hongersdood.
Dat is niet waar, wist de ontvluchte slaaf te vertellen. Zuidwaarts leven stammen die net als wij van de jacht leven. Maar het dier dat zij jagen, heet bizon. Het is groter dan de kariboe, gevaarlijker misschien; maar het leeft op enorme grasvlaktes, waar de zomers lang en warm zijn. En dáár zoeken de Totempaalmannen ons niet. Waarom trekken wij niet naar het zuiden en jagen we voortaan de bizon?
„Hoe komen we voorbij het Totempalenvolk?" — „Vechtend, broeders! Hoe anders?" En de Kariboejagers vochten zich met benen wapens een weg naar het zuiden. Ze verloren een derde van hun mannen bij een botsing met slavenjagers die vuurwapens bezaten, maar ze kwamen even goed, en voor het eerst als overwinnaars, uit de strijd. Hun opmars naar het zuiden was onstuitbaar. Ze leerden van de ontvluchte slaaf het schors van de berk te gebruiken om kano's te maken, en ze voeren met een vloot de rivieren af. Ze bereikten tenslotte de Hudsonbaai. Daar wachtte hen de meest verbazingwekkende ervaring van alle: ze ontmoetten de blanke.

Met drie geweren reisde het volk dat nu geen Kariboevolk meer was, verder zuidwaarts.
Daar waren de enorme buffels die met miljoenen op de grasvlakten graasden; en net als de kariboe, voorzag dit dier in hun essentiële levensbehoeften: kleding, woning, voedsel. Op de prairies ten zuiden van de Hudson Baai sloegen de emigranten uit het barre noorden hun tenten op.
Jaren verstreken. Het naamloze volk paste zich aan. De mannen werden bedreven buffeljagers, vaardige ruiters, en hun kinderen hadden geen herinnering aan de kariboe. Soms waren er schermutselingen met andere stammen, vooral met de Cree-Indianen, maar zolang ze bij elkaar bleven, waren ze in staat goed van zich af te slaan.
Hun leider werd een zware man van middelbare grootte. Soms, in een droom, daagden de silhouetten van totempalen nog weleens voor hen op, maar in werkelijkheid hoefde hij niemand meer te vrezen. Uit zijn gevangenschap hield hij alleen de behoefte over, op geregelde tijden alléén de prairie op te rijden en dan dagen weg te blijven, genietend van zijn vrijheid.
Op een van die tochten werd zijn aandacht getrokken door iets ongelooflijks. Hij zag een kudde bizons grazen, zoals hij er talloze gezien had, maar de leider was een compleet witte stier.
Hij reed dichterbij, voorzichtig, nog steeds denkend dat hij zich moest vergissen. Het was avond, de zon ging aan de horizon onder en de hemel leek een paarse koepel boven het dorre, zomerse grasland. Een paar jonge stieren waren elkaar aan het uitdagen, schoven al duwend door de kudde heen en weer; soms werd de grote, witte bizon volledig aan zijn blik onttrokken, en dan twijfelde hij eraan of hij het dier wel ooit echt had gezien. Hij naderde langzaam, zonder onverwachte bewegingen, waarvan de dieren zouden opschrikken. De witte bizon bewoog als een grote lichtplek over donkere rotsen, als een dier van de zon. Hij hield de adem in en staarde. Ineens herinnerde hij zich de woorden van een oude prairie-Indiaan, een Mandan, en hij hoorde weer diens hoge, zangerige stem: ....Geest van de Bizon.... Grote Witte Stier.... Hij bracht langzaam zijn geweer omhoog, ledge aan. Wie de witte bizon schoot, bracht een groot medicijn mee naar zijn stam.... De huid van de witte bizon zou hun voorspoed brengen.... Hij haalde de trekker over.
De kogel trof de bizon in de schouder; het volgende moment stormde de kudde als één grote schaduw weg, tot ver buiten zijn gezichtsveld. Maar de witte bizon bleef staan. Toen liet hij de zware kop zakken en kwam recht op hem af, met een dof geroffel van zijn hoeven. Het zou wijs geweest zijn, te vluchten. Hij herlaadde het ouderwetse geweer zo vlug hij kon, uitwijkend, voor de snuivende bizon uitdravend, zijn paard met de knieën sturend. De vacht van een witte bizon bevatte groot medicijn, had de oude Mandan gezegd. Het was goed, over nieuw en sterk medicijn te beschikken in een nieuw en vreemd land.... Vlakbij was de stier, een bewegende witte reuzenbuffel, toen hij opnieuw de trekker overhaalde....
Het naamloze volk ging zijn leider zoeken, volgde zijn sporen.... Hij werd gevonden, koud van de nachtwind, liggend in de schaduw van een enorme, witte stier. Zoals hij daar lag, was de vreselijke wond die de hoorn in zijn rug had gemaakt, niet zichtbaar. Het ochtendlicht was zo scherp, dat de witte huid van de stier oogverblindend werd. Ze hebben elkaar gedood, begrepen de mannen die hem vonden. Ze vilden de witte bizon en droegen hun leider in de huid terug naar het dorp. Daar gaven ze hem een ceremoniële begrafenis.
De andere stammen hoorden weldra van zijn dood. En zij waren het die het volk uit het noorden zijn nieuwe naam gaven: Het volk van de Witte Bizon.

Als de Argonautjes de Helle-deuren op het eiland Penosa openen, komt er opeens tot hun grote schrik een enorme hond naar buiten gestormd: CERBERUS, de hellehond! En dan..

tekst:
L. HARTOG VAN BANDA
tekeningen:
DICK MATENA

de

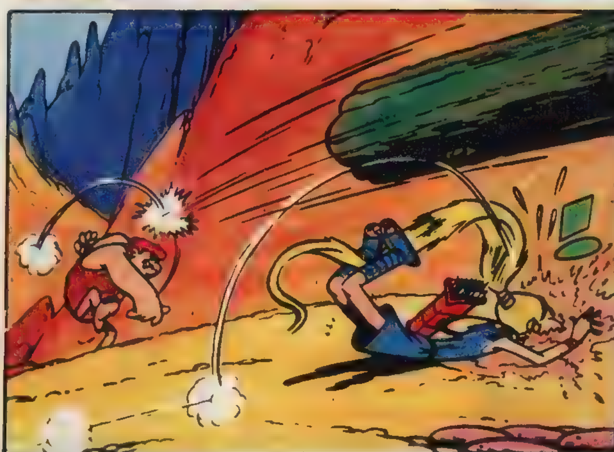

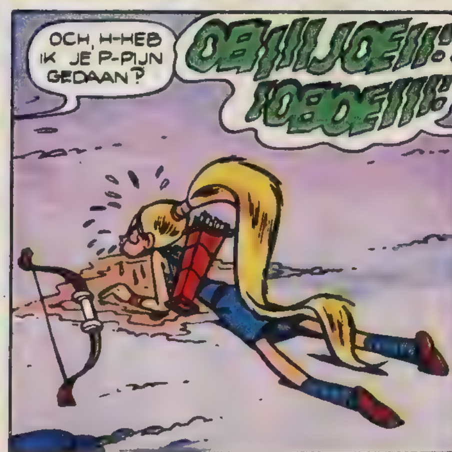

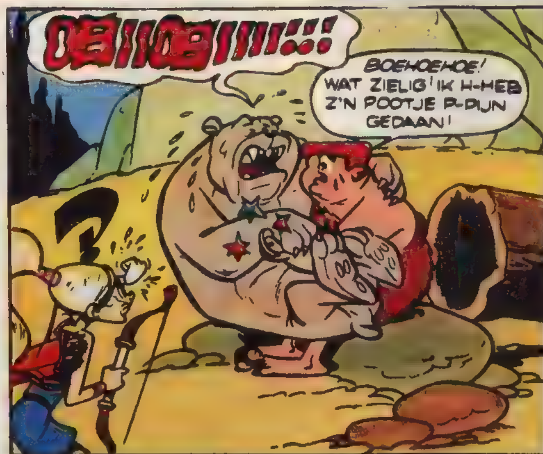

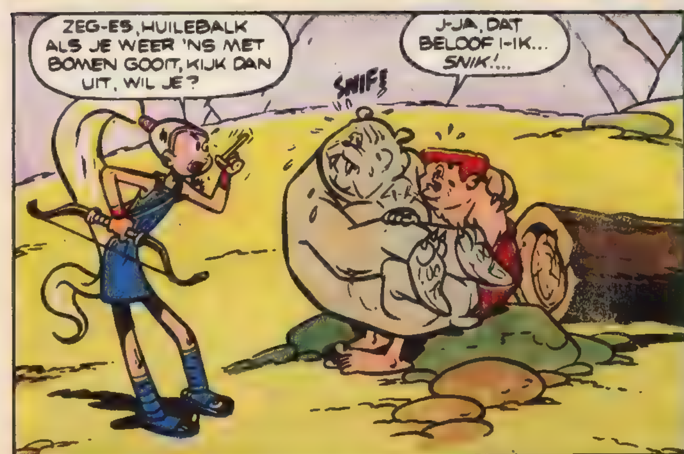
ARGONAUTJES

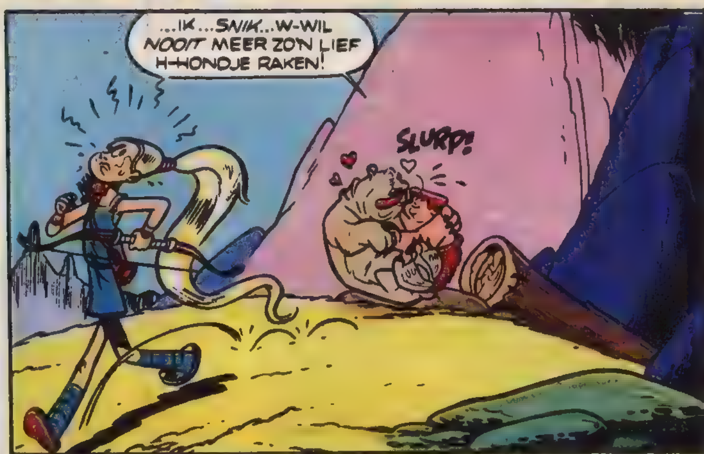

WORDT VERVOLGD

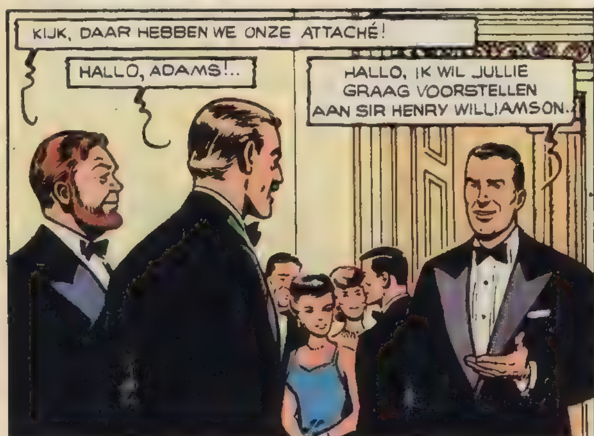

DE JACHT OP HET

DOOR E P JACOBS

Blake en Mortimer zijn door Sir Henri Williamson uitgenodigd voor een soiree, waar

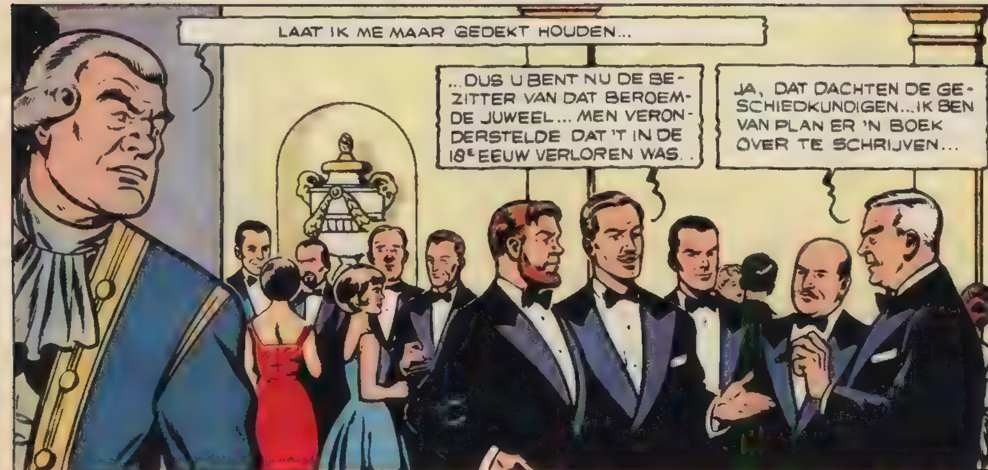

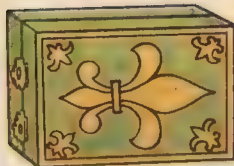

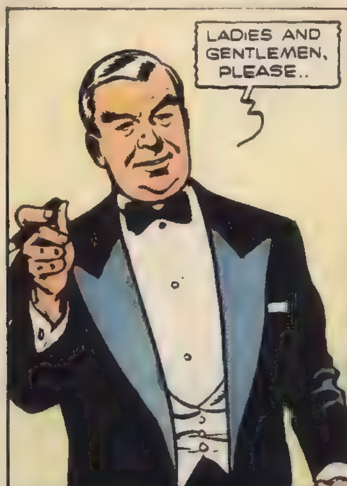
HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN

BLAKE EN MORTIMER

het lang verloren gewaande halssnoer van Marie Antoinette getoond zal worden. Maar OLRIK bevindt zich op vrije voeten . . . !

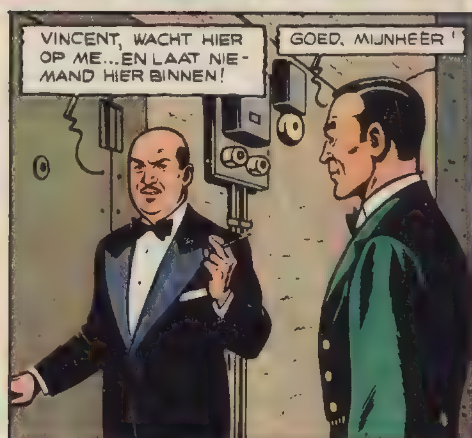

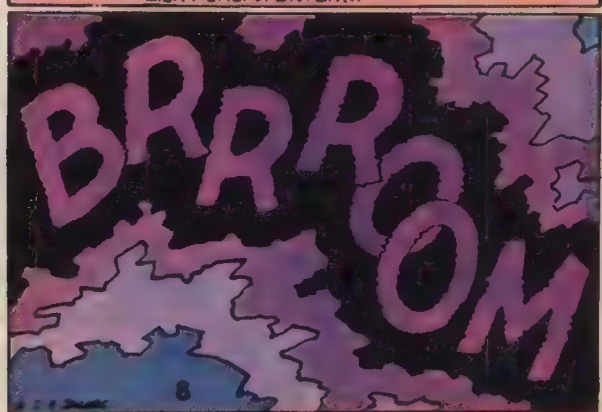

VOLGENDE WEEK: DURANTON TAST IN HET DUISTER

JESS & JAMES

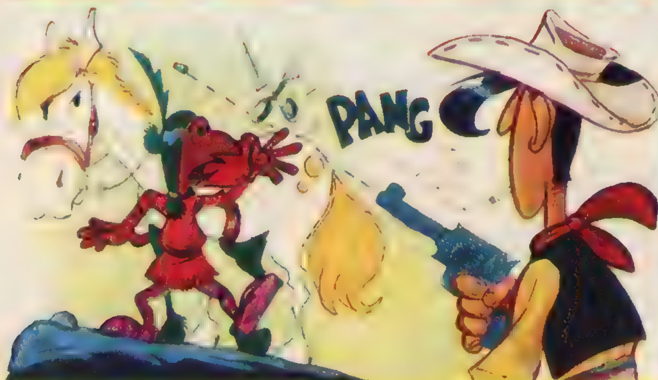

't Zijn twee Portugese broertjes die, nadat hun ouders naar België waren verhuisd, in Engeland op 'n kostschool werden gestopt. In Italië oogstten ze hun eerste succes met hun band; in Duitsland, Engeland en Frankrijk zette de bekendheid zich voort. Na veel optredens met o.a. Engelbert Humperdinck, the Kinks en Francis Bay, vestigden ze zich in België.

DUIKBOOT CADEAU!

Zou je graag een onderzeeër in werkbare toestand willen hebben? Welnu, dat kan. De regering van de Bondsrepubliek is bereid er een voor niets af te staan. Een oude knaap, uit de wereldoorlog. Voor je je tot de Duitse autoriteiten wendt, moet je wel bedenken dat het schip weg moet uit Kiel en dat om het te laten varen een deskundige bemanning van minstens 53 koppen nodig is. Wel een duur cadeau!

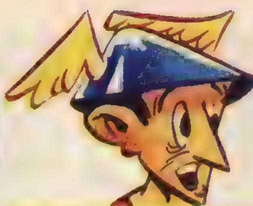
BEN JE 'N HAARTJE..

Een nieuwe trend: haarboetieks, Niet voor ouwe, kaalhoofdige mannen, die de lotions gebruikt hebben tot hun hoofdhuid er rood van ging zien, maar voor hippe blitzers en aanverwanten! In Londen heb je de „London Hair Fair" in Bakerstreet (vlakbij „The Apple") en daar wordt in één dag ieder gewenst haarstukje - zowel voor meisjes als voor jongens - keurig netjes aangemeten. Er is zelfs een posterderbedrijfje aan verbonden, zodat je je eigen kapsel via Tante Pos kunt bestellen! En in Amsterdam ister ook eentje, „Rosetta" nog wel. Dit haarbedrijfje verzoekt je per advertentie „de telefoon te pakken" en een „afspraak te maken om naar hartelust te kunnen passen". Dolletjes! Ben je bang voor roddels? Wees gerust, want, zegt Rosetta: „Wij zullen tegen niemand babbelen over jouw haarstukje".

De door velen „de grootste popzanger aller tijden" genoemde P. J. PROBY, lijkt in het niets te zijn verdwenen. Niemand hoort ooit meer iets van P.J., en niet ten onrechte verschijnen er de laatste weken dan ook verontruste brieven van PJ-fans in de Engelse tienerbladen, met de brandende vraag: Wat Is Er Gebeurd Met P. J. Proby? Weet je het soms?

Dick Matena: geboren Hagenaar, 25 jaar, twee kinderen en 'n heel lief vrouwtje, bewoont flat in Voorschoten. Zat 4 jaar op hbs, had 't toen wel gezien. Begon aan zijn 12 ambachten met de bekende 13 ongelukken, totdat hij (17 jaar) bij Marten Toonder ging werken: als loopjongen en manusje-van-alles. Toonder ontdekte z'n tekencapaciteiten, met 't gevolg dat Dick binnen 't jaar de beroemde Panda tekende. Ook Tom Poes en andere bekende Toonder-strips heeft hij vervaardigd. Omstreeks z'n huwelijk (20 jaar) waagde Matena de overstap naar het free-lance-werk. En met succes! Momenteel vervaardigt hij dagstrips, illustraties, maar vooral de ARGONAUTJES. Vandaar dit PEPgesprek, waarin we de emotionele, talentvolle Dick Matena verder aan 't woord laten: „Tekenen is fijn. Maar ja, je moet in dit vak tegenwoordig veel produ-

M&SER RAILWAY

Warden Central is een van de stations van de Midland & South Eastern Railway — waar je onmogelijk per trein kunt komen. De M&SER Railway is namelijk een unieke modelspoorweg, die (behalve in formaat) voor geen wèrkelijk spoorwegsysteem onderdoet. Over 'n uitgebreid net van spoorwegen rijden 63 locomotieven volgens 'n exacte dienstregeling.

JAPANS VOORPROEFJE

Dit is een met lampen, chroom en spiegels opgetuigde 300-Honda produktiemachine, schitterende blikvanger van een Eindhovense handelaar. Dit is ook 'n voorproefje van de belangrijkste Japanse motoren die PEP binnenkort gaat brengen. Suzuki's, Yamaha's, Kawasaki's en alle motoren voor geld te koop, die 't knappe Japan fabriceert, zullen getoond en besproken worden. Liefhebbers opgelet!

SIKORSKY

De HH-52A is de standaard reddingshelikopter van de United States Coast Guard. Het onderdeel patrouilleert dag en nacht langs de Amerikaanse kust, op zoek naar drenkelingen. Een HH-52A hielp ook bij de Flipperserie. Flipper werd, toen hij half dood in zee lag, gered. Flipper kwam er bovenop, zoals je op de televisie kon zien.

DICK MATENA

ceren om geld te verdienen. Hard werken, dat moet je in dit vak. Als je tenminste wat bereiken wilt. De Argonautjes zijn wel leuk, maar ik heb nog meer in m'n kop. Het is trouwens toch fijn om voor PEP te werken, 't is 'n blad waarin vooral 'n striptekenaar veel kan doen. Kijk maar eens wat Kresse in PEP presteert, die man is verschrikkelijk goed! Mij kennen de lezers nog niet, maar Hans Kresse is 'n begrip voor ze, hè! Kijk, daarom vind ik die PEP-pers ook zo leuk, daarin heb je gelegenheid om je lezers te laten weten wie er nu eigenlijk voor PEP werken, wat voor mensen dat zijn en zo. Ik heb niet zo'n interessant verleden als 'n Kresse of 'n Lohmann, maar eigenlijk ben ik ook nog piepjong!" O.K., Dick Matena. PEP staat voor je open, ga zo door en je zult, evenals Kresse, 'n begrip voor de PEP-lezer worden.

CAT STEVENS

Nauwelijks bereikte „Kitty" in Engeland de top, of Cat Stevens berichtte de pers dat hij grote plannen had om een musical te schrijven. Deze taak vat hij ernstig op. Hij wil een half jaar lang bij een boerengezin in Mexico gaan wonen, op 't land werken, paardrijden en boerenkleren dragen. Als hij de sfeer van 't land goed kent, gaat hij aan z'n musical werken. Het wordt de geschiedenis van een arme Mexicaanse boerenjongen die genoeg heeft van 't landelijke leven, naar Noord-Amerika trekt en daar een soort bende vormt waarmee hij Robin-Hood-achtige „goeie" slechte daden uithaalt. Tenslotte wordt de jongen verliefd op de dochter van de ambassadeur en 't geheel eindigt zeer happy. Cat wil in 't komende seizoen nog twee platen aan de top brengen: „A bad night" en een song waarvan de titel nog onbekend is.

RENAULT versiert

RENAULT

De eigenaar van deze Renault R4 Parisienne zocht een fraaie decoratie om zijn karretje op te fleuren en hij wist niets beters te bedenken dan zijn Renault met Renaults vol te plakken. 819 Renaultjes sieren deze Renault.

the marmalade

Een kijkje in een Londense beatclub (MARQUEE) waar juist een topgroep in actie is: The Marmalade, compleet met schele gitarist Junior Campbell die door z'n oogafwijking juist dat hele inne aan de groep geeft. „I see the rain again" werd een tophit en 't zit er dik in, dat hun tweede single: „Man in a shop", dezelfde kant opgaat.

HH-52A

DOESBURG IN DE BOOT

Pim Doesburg heeft een schitterende staat van dienst opgebouwd: zijn grootste triomfen vierde hij bij Sparta, maar ook in het Nederlandse Elftal heeft hij onder de doellat gestaan. Hij is een klasse-keeper, die echter de dupe dreigt te worden van de malaise waarmee PSV, zijn huidige club, te kampen heeft. Voetbal is een hard beroep, waarmee niet altijd te lachen valt, Engelbert!

GROOTVIZIER IZNOGOEDH

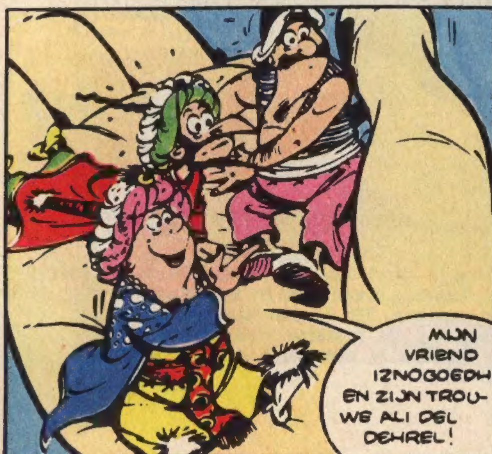

HET EILAND DER REUZEN

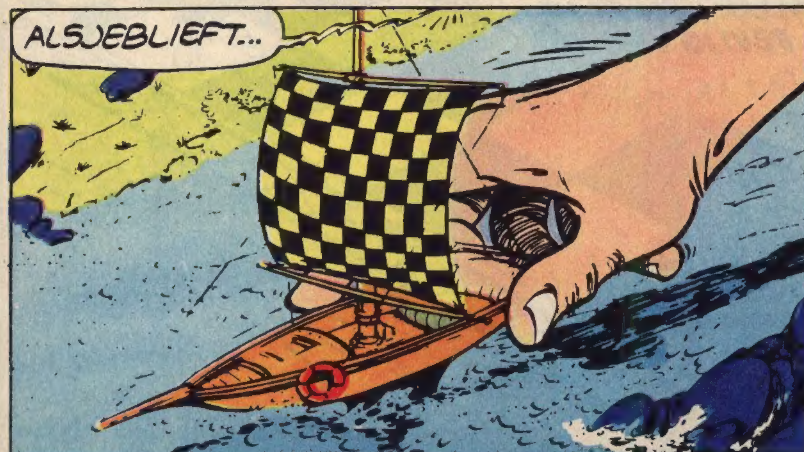

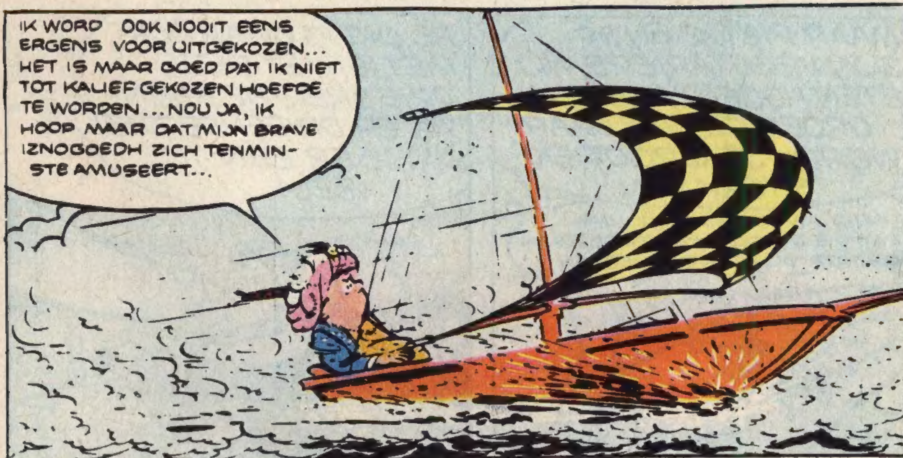

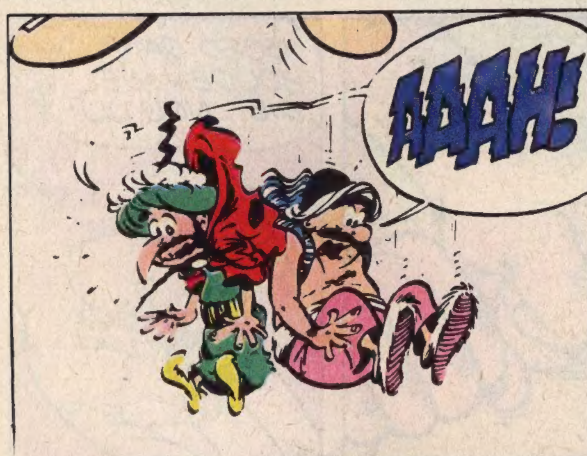

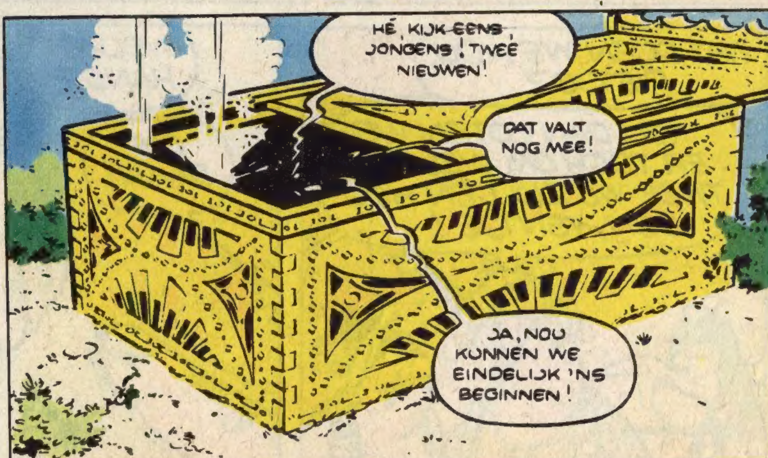

GROOTVIZIER IZNOGOEDH
het eiland der reuzen

JIJ MAG BEGINNEN,
PIETJE, JIJ HEBT WIT!

WEET U NOG
WAT IK ZEI, BAAS?
WIE STAAT ER NOU
SCHAAKMAT, HÉ?
NOU, WIE?

NOG ÉÉN
WOORD EN IK
MAAK EEN PAAR-
DEVIJG VAN JE!

WIL DE RAADS-
HEER ZICH RUSTIG
HOUDEN? WE HEBBEN
NU GEEN TIJD VOOR KIN-
DERACHTIGE SPELLE-
TJES - ER MOET GE-
SCHAAKT WORDEN!

(8)